

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

April 2012

Drage bralke in bralci glasila Čar besede moje.

Naše učenke in učenci so nam pričarali že 17. številko šolskega literarnega glasila Čar besede moje.

Znati čarati, pomeni imeti magično moč, da storiš nekaj, kar se zdi neverjetno in nemogoče. Ko sem prebiral letošnje prispevke, sem se kljub mnogim izkušnjam, ki jih imam, znova čudila nad vsem, kar sem prebrala. Koliko domišljije in ustvarjalnosti kipi iz objavljenih prispevkov! Učenke in učenci ste ponovno dokazali, da želite, znate in zmorete, da ste pravi čarodeji in čarodejke z besedami.

Ob tem seveda ne gre pozabiti vaših mentoric in mentorjev, ki so vas ob tem usmerjali in vzpodbujali. Zagotovo jim gre velika zahvala za tako raznovrstne, bogate in domiselne izdelke tako na literarnem kot na likovnem področju.

Beseda ima že sama po sebi magično moč. Prava beseda ob pravem času lahko ima zdravilne, tolažilne učinke. Kdor zna ob pravem času pričarati prave besede, lahko stori veliko dobrega zase in za druge. Znati uporabiti prave besede ob pravem času – z njimi vzpodbuditi, pohvaliti, usmeriti, potolažiti, razveseliti – je velika umetnost življenja, ki jo želimo razvijati tudi z vašim pisanjem v naše šolsko literarno glasilo. Mislim, da nam je uspelo.

Vsem avtorjem literarnih in likovnih prispevkov ter njihovim mentoricam in mentorjem v tem glasilu iskreno čestitam. Vsem vam želim še veliko lepih, prijaznih in pravih začaranih besed.

Čestitke veljajo uredniškemu odboru z mentorjem, gospodom Davidom Bedračem na čelu, saj nam je lahko tudi letošnja številka vsem v ponos.

Tatjana Vaupotič Zemljič, ravnateljica

Anea Bezjak, 5. c

ZAČARANE PESMI

PETER

Moj dragi stric Peter
je hiter kot veter,
vse na poti prehiti,
na koncu pa se vseeno zaleti.

Potem vidi hruško in pomisli,
da ima na glavi buško.

Lana Erjavec, 3. b

DIRKA BUDILKA

Dirka je prava budilka,
zazvoni mi v uho,
da prevrnem jo,
ko vidi koga pred seboj, reče:
»Ojoj!«
Ker ga noče povoziti, mu zatrobi bibip!
Ko jo tisti zasliši,
tako j zbeži
in tako Dirka budilka s ceste zleti!

Ana Matič, 3. b

CAMELOT

(otrokov naslov)

Nekoč v gozdu bil je grad,
v njem živel je kralj
in njegov sin mlad.

Čaranje je kralja umorilo,
sinu se je
maščevanje utrnilo.

Čarovnica se uštelala je,
saj kraljevič našel jo je
in jo na smrt obsodil je.

A od samote in sramote
je mali kralj umrl,
zdaj pod zemljo spi
v miru in tišini ...

Lara Gavez, 5. b

MAMICA

Mamica je moja najboljša prijateljica,
je kakor luč v temi,
vedno pomagati mi zna.

Včasih se razjezi,
ker ne ubogam je,
včasih pa zato,
ker samo dobro hoče za mé.

Zdi se mi,
da je kot knjiga-vseved,
vse ve
in dobro dela zamé.

Zarja Škrjanec, 5. b

NAŠA HIŠA OŽIVI

NAŠA HIŠA OŽIVI,
KO SE GUSTI PREBUDI,
KO SE MAMI PREOBLAČI
IN KO ATI SE KRTAČI.

KO JAZ SE PREBUDIM,
VSE DRUGE ŠE ZBUDIM:
TO SO MEDO IN IGRAČE,
KI IMAJO RADE KAČE KLOPOTAČE.

Carina Petrič, 6. a

KDO JE BOLJŠI?

V DANAŠNJEM SVETU VLADA PRAVA
BEDA,
SAJ VSAK ŽELI BITI BOLJŠI OD
SVOJEGA SOSEDA.
BOG NE DAJ, DA BI BIL ČLOVEK
SOČLOVEKU ENAK,
BITI MORA BOLJŠI, TA JUNAK!

Carina Petrič, 6. a

Luka Zorec, 2. b

PIŠEM PESEM

PESMI NE PIŠEŠ
KAR TAKO, BREZ VEZE.
NE PIŠEŠ JIH,
KER SI TAKO ŽELIŠ.
PIŠEŠ JIH,
KER V SEBI ČUTIŠ,
DA ZA NJIMI HREPENIŠ.

POVEM VAM, DA ZA PISANJE PESMI
NAVODILA NI,
LE NAVDIH DOBIŠ
IN PIŠEŠ RIME,
DOKLER VZDRŽIŠ.

RES, NE TRUDI SE ZA PESEM:
»PRIDI ŽE, NO, KAJ TI JE, KJE SI!?!«
LE PUSTI MOČ VESOLJU,
DA K TEBI PRIHITI.

NAJVEČKRAT NE PRIDE
NA PLAN IZ RAZLOGA,
PRIDE SAMO IZ TEBE
KOT MEDVED IZ BRLOGA.

RIME NISO GLAVNE,
KOT OD ZUNAJ PAČ SE ZDI,
GLAVNO JE BISTVO,
KI V PESMI OBTIČI.

Carina Petrič, 6. a

ZAČIMBE ŽIVLJENJA

(Napisano v okviru Mihčevega festivala 2011)

Iz letala prilegaš sonce,
sonce iz črnine, polne lesa
in popra.
Klovn je tvoja hči električnega toka.
Čevljar se je zaposlil kot košarkar iz
Budimpešte.
Zavesa polne veselja,
prepojene s pomarančnim sokom, blitvo in
krompirjem.
Trda stena se ozira nazaj
in pomaha v slovo.

Ti, tvoja duša je polna razočaranja in
sivine.
Napeljave bršljana se sladko oprijemajo
ventila zvočnika.
Ura, polna občutkov, te sprejema v svoje
življenje.

Na vlaku podzemne železnice te z MP3 v
ušesih
čakam na novo življenje ZAČIMB.

Deja Milošič, 8. b

DOBRO RAZPOLOŽENJE

(Napisano v okviru Mihčevega festivala
2011)

Vrti se mi, svet se mi podira,
ljudje okoli mene gorijo,
bogovi plešejo,
ker jim je slabo ...

Zraven mene sedi oseba,
ki jo imam rada,
vendar jo sovražim.

Nekateri se smejiijo
s solzami žalosti v očeh!

Umiram!

Ema Jožić, 8. b

ROTACIJA

(Napisano v okviru Mihčevega festivala
2011)

Strop je ukrivljen,
ogledalo mu je skočilo na glavo,
oko se mi obrača,
skačem od žalosti,
napihuje se gumb na kravati,
čevapčič prihaja in ražnjič za njim,
gobice drhtijo,
temno postaja,
organeli v celici zelenijo ...

Potem pa sem se zbudila!

Eva Veselič, 8. b

V MOJI GLAVI

(Napisano v okviru Mihčevega festivala
2011)

Vse je smešno,
vse je veselo,
nič, nikoli ni obnemelo.

Vedno bom cvetela,
vedno bom srečna,
nikoli tečna.

Smešno se mi zdi,
saj razumem se,
vse smešno je.

Že jasno mi je,
vsaj tako, se mi dozdeva,
a še vedno v glavi mi odmeva.

Eva Veselič, 8. b

MILKA Z LEŠNIKI

(Napisano v okviru Mihčevega festivala
2011)

Človek zakolje človeka,
žival zakolje žival,
ljubezen je lepa!

Oči so velike, ogromne... MEGA!
Sluz je mastna, sijoča, sluzasta...
NI OKUSNA ...
... nekdo prihaja!

Petra Toplak, 8. b

Špela Ozvatič, 4.c

CIKEL MODERNISTIČNIH PESMI

(Napisano v okviru Mihčevega festivala 2011)

1

OKNA

Okno se odpira.
Vihar vdira!
Strah me je.

Mraz obhaja moje kosti.
Dihati mi ne pusti!
Dušim se.

Temačna ravnina v okna leze.
Ozenske steze!
Velike so ...

2

BREZ NASLOVA

Beli trikotniki na rdeči ravnini.
Črna zavesa življenja.
Iz luči lezejo sončni žarki.
Okrašeni nohti.
Čutim vročino.
Asfalt se je zalepil name.
Ruševine v moji glavi.
Odrešitev.
Le jaz in ledene ploščice.
Polžast obraz WC-papirja.
Nikoli mi ni dovolj.
Navdih me prevzema.
Rože pozimi.
Oči mi spijo.

3

SPODNJA KUNGOTA

Tema.
Le jabolko in jaz.
Straniščna školjka.
Moje ime.
Zmrzujem.
Padajoči lističi mi odpirajo glavo.
Izgubila sem se.
Žaluzije ...
Rjuho imam v srcu.
S klopjo ustvarja nove povedi.
Sonce na rjavem zaslonu.
List kliče mojo roko.
Pogreša jo kot sonet rime.
Sama sem ... tako osamljena.
Po žilah se pretaka morje ...

Sofija T. Živko, 8. b

NOČNA MORA

(Napisano v okviru Mihčevega festivala 2011)

Opazujem se v ogledalu,
vidim senco v ozadju.
V temi nekdo, za mano,
zaslišim hrup in
opazim nož,
prestrašena se obrnem
in ugotovim, da so bile
samo sanje.

Evelin Ljubša, 8. b

JESEN

(Napisano v okviru Mihčevega festivala 2011)

Peci, cvri, naj pokajo
KOSTANJI!

Olupi, pojej rumene
KOSTANJE!

Olupke, črne, rjave vrzi v
KOŠ!

Pojdi spat, da ti ne bo slabo
od rumenih
KOSTANJEV.

Špela Malovič, 8. b

SONČNA

Sonce je sijoče,
sonce se smeji,
daje nam toploto
za vedno lepe dni.

Ponoči nam ne sije,
ampak se skrije,
takrat pride luna,
zvito kakor kuna.

Zvezde zasijejo,
s svojo svetlobo nas oblijejo.
Ko se zdani,
pa jih več ni.

Neva Florjančič, Julija Menoni in Vita
Pernat, 6. c

Tjaša Fuks, 7. a

PESEM IZMUČENIH UČENCEV

Cel teden se zbudamo z budilkami,
čeprav želeli bi spati.

Težke torbe nas otežujejo
v vročem in mrzlem.

Lačni in sključeni stopamo
ob sedmih v šolo.

V petek,
ko želeli bi se spočiti,
od učenja smo zbiti.

Neja Cimprič in Maša Lah, 9. b

POMLAD

Pomlad se prebuja,
zima se kuja,
potočki šumijo,
ptice žvrgolijo,
kurenti skačejo,
zimo zasačijo.
Toplota prihaja
strupeno nagaja.
Zima se jezi,
pomlad pa se smeji!

Sara Glatz, 5. a

Danaja Ficjan, 3. b

ČENČARIJA

Je bil en mlad možak,
ki živel je okrog zelenih trat,
tam je spal in smrčal
in se malo smehljajal.
S punco je šel v Portorož
in ji kupil šopek rož,
potem sta se domov vrnila
in se srečno zaljubila.

Naj Pivec, 3. c

VPRAŠAJ

Vprašaj vpraša kaj,
kam, kje, kdaj in zakaj?
Včasih vpraša črke in besede,
a nastanejo velike zmede.
Vpraša majhne in velike,
kje nastanejo razlike.

Kje se izgubil je vprašaj?
Kdo ve, kam je šel in zakaj?
Mogoče išče svojo besedo,
da skupaj naredita
še večjo zmedo.

Tjaša Fuks, Kaja Maroh in Mihaela Vogrin,
7. a

ŠE ENA ČENČARSKA

Čenčarija je svet govoric, črk in sladkih
slaščic.
Je smešna, vesela, včasih pa tudi debela.
Vsi jo govorimo, a eni tako, drugi drugače,
da nam zleze v hlače.

Dekleta čenčajo takole, da zraven dobijo
mozol'e.
Fantje pa ... hopsasa, že je tu učiteljica!
Starejši ljudje pa zraven še kakšnega
skadijo,
ko kaj govorijo.

Čenčajo tudi otroci, pa vseeno niso čvekači.
Čvekajo v vrtcu, čvekajo v šoli, čvekajo
kjerkoli.
Čveka eden, čvekata dve, že je tam cela
družčina.

Ko pa se tema spusti na zemljo,
starši pridejo po veselo družčino.

Ko končno zaspijo, o čenčariji sanjajo ...

Gaja Plohl, 3. c

JAZ, ČAROVNICA

Komaj si sposodim knjigo,
ki opisuje čarovnijo,
pride k meni črn mucek,
ki varuje ga odločen cucek.

Mucek žalostno zacvili,
pove mi vse o zlobni vili,
bil včasih je pogumen fant,
navihan in bister muzikant.

A vila ga je spremenila v mačko,
pri tem mu grdó je zvila tačko,
kdo mu bo vrnil pravi obraz –
bom to mogoče prav jaz?

A komaj izgovorim urok težki,
muco in kuža spremenim v dve peški,
sestro spremenim v zobno krtačo,
brata pa v ostudno krstačo.

Mama naenkrat piščalka postane,
iz očkove glave rastejo banane,
namesto babice v naslonjaču počiva brisača,
dedek kot šimpanz kozolce prevrača.

Le kdo bo popravil mojo polomijo?
Le kdo rešil pokvarjeno čarovnijo?
Mi vrnil živali in mojo družino,
da spet se bomo imeli res fino.

Zamahnem s palico in izrečem besede,
od silnega uroka se skoraj hiša sesede,
rešila sem očka, mamo in mačko,
le sestra še vedno malo spominja na
krtačko.

Gaja Vuk, 4. b

SLASTNO KOT BONBON

Slastno kot bonbon je, ko dobiš v trgovini bon.

Slastno kot bonbon je, ko kupiš si dišeč šampon.

Slastno kot sladoled je, ko poližeš slasten med.

Slastno kot sladoled je, ko dobiš oceno pet.

Slastna kot čokolada je samo dišeča marmelada.

Slasten kot čokolada je samo vonj, ki ga daje limonada.

A najslajše je, ko ti mama reče: »Imam te rada!«

Jerca Feguš, 4. c

POREDNA BOLHICA

V dlaki, na debelem psu, bolhica živi, se cel dan za ljubko majhno bolhico podi, v šolo vedno zgodaj zjutraj malo zamudi, tam pa jo učiteljica s palico lovi.

Psičku zgodaj zjutraj vedno zveže dlake tri, nato pa mu lastnik jih mora razčesavati.

Ko pa psička morajo lepo okopati, bolhici to prav nič ne diši. Tisti čas bi raje kar na drugega odšla, saj je le poredna, majhna bolhica.

Vida Glatz, 4. c

LJUBIM TE

Ljubim te kot jagode v čokoladi, ljubim te kot vročo vodo zvečer v kadi.

Ljubim te tako zelo kot sta oddaljena severni in južni pol, ljubim te tako močno kot ima okus mentol.

Ljubim te kot obisk frizerja, želim si te tako kot svojega lastnega šoferja.

Ljubim te kot svoj dišeč šampon, spominjaš me na najslajši karamelni bonbon!

Ljubim te kot nakupovanje, najbolj sovražim s poljubi varčevanje!

Zala Veselič, 4. c

Nejc Herjavec, 4. a

RAKEC IN RAKICA

Rakec na dnu morja živi, in si prepeva pesmice tri. In rakec je tam srečen kot ti, ko čokolada se v ustih ti topi.

Pa rakica mimo prihiti in ga ogovori: »Kaj pa delaš, rakec, ti? Meni se hudo mudi!«

Potem pa rakec odhiti za njo: »Jaz zaljubljen v tebe sem močno! Rakica, ti lepa si, bodiva skupaj do konca dni!«

Julija Judar, 4. c

ODA ROLADI

Kreativni tehnik, mister Vlado, zapel nam je balado: balada več ni bila balada, ampak je postala rolada.

Skoraj vsak se sprašuje in se posmehuje dejstvu, da balada ni isto kot rolada.

Torej, gospod, spoštovani mister Vlado, prosim, ne mešajte več balade in rolade, da ne boste nazadnje ven dobili marmelade!

Pesnitve ne bomo dokončali,

PESEM PRIPOVEDUJE

Čakaš, kot zaprašena knjiga, ki leži na podstrešju, cela zaprašena, in komaj čaka, da jo boš odprla.

V srcu bije le njegov nasmeh. Ko pa pomisliš, da te je zapustil, planeš le v jok, a ne, življenje teče – teci naprej, saj sonce sijalo vedno bo!

Nočeš biti kot zaprašena knjiga? Odpri jo. Odprla boš tudi sebe in zraven svoje srce, ki ti bo povedalo, kdaj moraš zaupati.

Tjaša Štiberč, 5. b

Ajda Foltin, 5. b

ker je spoštovani mister Vlado konec svoje pesmi pozabil ... Pa hvala za razumevanje!

Jure Pišek, 7. a

ZAČARANE ZGODBE

DVA RAZVAŽENA PSIČKA

Nekoč je živela družina, ki je imela dva zelo razvajena psička. Ta dva psička sta se imenovala Pikec in Pokec. Vsak dan sta se igrala s Kajo, ki je bila stara 5 let, z Niko, ki je bila stara 15 let, in s Petrom, ki je bil star 9 let.

Ko ju je Nika peljala na sprehod mimo igrišča, so vsi otroci pritekli tja in ju začeli božati. Ko sta prišla s sprehoda, jima je mama v posodico nasula brikete. In spala sta v mehki udobni košari. Tako so minile jesen, zima in pomlad.

Nekega dne se je družina odločila, da bo šla na morje. Začeli so pakirati in zvečer odšli na pot. Seveda so še prej preverili, če imajo vse.

»Vse imamo!« je rekla Nika.

»No, pa pojdemo.« je še dodala mama.

Tako so se vsi skobacali v avto. Ampak pravzaprav niso imeli čisto vsega. Tako so bili navdušeni, da so pozabili na Pikca in Pokca. Zjutraj, ko so bili že en kilometer čez mejo in so se ustavili, da bi si odpočili, je Kaja vzkliknila: »Hej, kje pa sta Pikec in Pokec?!«

Vsi so se prišli za glave: »JOJ, POZABILI SMO JU DOMA!«

»No, kaj še čakamo, gremo,« je rekel oče.

In odpravili so se proti domu. Ko so prispeli, sta Pikec in Pokec pritekla k avtu. Potem so se skupaj odpravili na morje. Od zdaj vsi še posebej pazijo na ta dva psička.

Danaja Ficjan, 5. b

MALI MUČEK ŠTRUCEK

Nekoč je mama muca skotila štiri male mucke. In med njimi sem bil tudi jaz. Moji bratci in sestra so Tinček, Pikec in Pikica, meni pa je ime Štrucek. Devet mesecev smo se stiskali pri naši mamici. Naučila nas je loviti, plezati in še kaj. Kmalu so moja bratca kupili in ostala sva sama s sestrico. Čez nekaj dni naju je odpeljala prijazna deklica. Ime ji je bilo Sabina in imela je prijaznega psička. Pri njej sva bila srečna.

Ajda Foltin, 3. b

Aljaž Simonič, 6. a

JOJ, BOLII

Filip je jedel bonbone. Mama ga je večkrat opozorila, naj ne je preveč bonbonov, ker se to ne bo dobro končalo in ga bo bolet zob.

»Pa kaj,« je odvrnil Filip in spraznil celo vrečko. Ne samo da jo je izpraznil, tolako bonbonov je pohrustal, da je vse okrog kar donelo. Ko je izpraznil že drugo vrečko, je sédel pred televizor. Takrat pa se je začelo. Najprej ga je začelo črvičiti v trebuhu.

»Prebavne motnje imam, ščipa me!« je kričal.

Mama ga je pogledala in mu rekla, naj spije veliko vode. Pa jo je res spil. Trebuh je nehal z brundanjem, a ga je začel boleti zob. Res da je bil še mlečni, a vendar je bila bolečina huda. Čez nekaj časa mu je celo zatekla leva ličnica. Filip je videl, da ni druge rešitve, kot da gre z mamo k zobozdravniku.

In sta šla. Ne preveč pogumno in ne preveč hitro, pa vendar ... V čakalnici sta malo

počakala, nato je bil na vrsti Filip. Ni ga bilo preveč strah, saj se je hotel znebiti bolečine. Na široko je odprl usta, zobozdravnik pa je s kleščami izpulil majavi zob. Samo solza je stekla iz Filipovega očesa. To je bila solza olajšanja.

Jana Repič, 4. a

Marcel Krevs, 1. b

RDEČA KAPICA

Nekoč je živela deklica z imenom Rdeča kapica. Pa saj jo poznate! To je tista, ki ji je babica sešila rdečo kapico, po kateri je dobila ime. Mama ji je rekla, naj bolni babici, ki živi v vili sredi gozda, nese kup zamrznjenih dobrot. Vzela je vespo in hop! že je drvela skozi gozd.

Tam pa je srečala volka, ki jo je ustavil in ji rekel, da je danes njen srečni dan, saj ima možnost osvojiti veliko nagrado. Takoj je bila za akcijo. Povedal ji je še, da na dvaindvajsetem drevesu v drevoredu žolna izdeluje najodobnejše računalnike. Rdeča kapica ni mogla verjeti svojim ušesom, zato je hitro oddrvela po babico in nato k drevesu. Z njega so v resnici padali računalniki, a volk jih ni znal uporabljati.

Kaj pa se je zgodilo z volkom na koncu? Šel je do lesene hiške sredi gozda in potrkal nanjo. To je bila lovska opazovalnica, saj volk ni vedel, da se je babica preselila v vilo. Srečal je lovca, konec pa tako že veste.

Niko Kekec, 4. a

ZAKAJ IMAJO JEŽI BODICE

Če ne bi bilo Mihca, bi še dandanes bili ježi takšni, kot so krti. Ta poredni deček je neprestano drezal v gole ježe in jih jezil. Hotel jih je celo udomačiti in jih imeti za hišne ljubljence. To pa nikakor ni ustrezalo do takrat svobodnim in brezskrbnim ježem.

Zato se je vodja ježevega tropa pritožil Ježovilu, dobremu ježevemu duhu. Povedal mu je, kaj se dogaja z njimi in da potrebujejo nekaj za obrambo. Ježovil je preučil vso stvar in ježe obdaril z bodicami.

Od takrat dalje Miha ni več drezal v njih, saj so se ježi ob prvem dotiku zvili v klobčič in se odkotalili. Miha pa ... si je omislil drugega ljubljence.

Gal Zmazek, 4. a

MALI TIGRČEK

Nekoč je v veliki puščavi živel tigrček. To ni bil navaden tigrček, saj si je najbolj na svetu želel prijatelje. A starši niso imeli nikoli prijateljev, saj so bili vedno sami.

Sklenili so, da bodo obiskali tigrsko kraljico. Ona je rekla tako: »Tigrček lahko ima prijatelje!«

Tako je tigrček nekega dne našel svoje prijatelje in skupaj so ostali srečni do konca svojih dni.

Rebeka Orešek, 3. a

Mišel Cizerl, 5. b

MIŠKA DOBI SREČO

Nekoč je živela miška Minka. Nekega dne je odšla na sprehod v gozd.

Ob drevesu je našla staro kopito.

To kopito je pobrala in ga odnesla domov.

Doma je kopito obesila na zid, da ji je prinašalo srečo ...

Bastian Jerenko, 3. a

MEDVEDEK IN NJEGOV MEDEK

Medvedek je imel najrajši medek. Medvedek je sklenil in rekel: »Jaz grem poiskati sladki medek!«

Odkotalil se je po gozdu in srečal zajčka.

»Zajček, kaj delaš?«

»Medvedek, a se greva igrati? Imam žogico, kolebnico, skiro in kolo!«

Medvedek se je odločil za žogico. Ko sta se nehala igrati, se je medvedek spomnil: »Jaz moram poiskati medek!«

In ga je našel.

»Moj, moj medek,« je rekel in ga hitro pojedel, da ga ne bi izgubil.

Tiana Kramberger, 3. a

Miha Sternad, 4. a

ZAKAJ IMA POLŽEK HIŠICO

Nekoč sta živela oče polžek in mati polževka. Želela sta imeti veliko otrok. Ampak nista imela hišice. Oče polž je zadel na lotu in kupil novo hišico. Kmalu sta dobila sina polžka. Srečno so živeli v novi hišici. Sinku je bila hišica tako zelo všeč, da nikamor ni hotel iti brez nje. Hiško si je naložil na ramena in jo povsod nosil s seboj – v šolo, trgovino, na dopust, ...

Tudi starša sta ugotovila, da je to zelo pametno. Ker so polži zelo počasni, vsaka njihova pot traja več dni. Vedno so imeli streho nad glavo. To so kmalu opazili tudi drugi polži. Od takrat dalje imajo vsi polži svojo hišico vedno s seboj.

Nuša Bukvič, 3. a

IZGUBLJENA SREČA

Pred davnimi, davnimi leti je živel fantek, ki je imel veliko sreče. Ampak nekega dne je padel preko kamna. Rekel je: »Ampak kako? Saj še nikoli nisem padel ...«

To se je ponavljalo spet in spet ...

Tako se je nekega dne odločil, da gre spet poiskati srečo. Hodil je dolgo in na koncu gozda je zagledal majhno hiško. V njej je živela teta Sreča. Potrkal je na vrata, odprla mu je. Fantek ji je pojasnil svojo zgodbo in teta Sreča mu je rekla, da mu lahko mogoče pomaga.

»Srečo ti lahko dam, če mi prineseš rastlino, ki raste v tvoji bližini.«

Fantek se je odločil, da bo to rastlino poiskal. Našel jo je in jo prinesel teti Sreči. Fantek je dobil srečo in odpravil se je domov.

Manja Dokl, 3. a

PALČEK IMA SREČO

Nekoč je živel palček, ki mu je bilo ime Smuk. Ta palček je imel vedno srečo, ko je igral Človek, ne jezi se. Samo on je dobival same šestice na kocki in samo on je zmagoval. Tudi ko so šli nabirat štiriperesno deteljico. On jih je našel dvajset, ostali palčki pa nobene. To jim je šlo že pošteno na živce. Sklenili so, da bodo naredili napoj nesreče. V lonec

so dali vse mogoče sestavine. Potem je palček Edvard povabil palčka Smuka na večerjo. V kozarec mu je nalil napoj. Smuk je to spil in izgubil je srečo.

Ko so se šli Človek, ne jezi se, je Smuk dobival same enice, tudi štiriperesne deteljice ni več našel. Palčki so mu povedali, kaj so mu storili, a Smuk jim je vseeno odpustil.

Nina Mulec, 3. a

JOJ, KAKO ME JE BIL SRAM!

Bilo je lepo sončno jutro, ko je mami zazvonil telefon. Poklicala jo je teta Goca in jo vprašala, ali me lahko vzame s seboj na izlet. Mami je privolila in naenkrat se mi je na obrazu narisal nasmešek. Začel sem brskati po oblačilih. Hitro sem se oblekel in stekel na ulico, kjer so me pričakali teta in njena družina.

Z avtom smo se odpeljali v dolino Vinetu, kjer so nas pričakali tetini prijatelji. Ti so imeli s seboj hčer iste starosti kot sem jaz. Otroci smo vzeli bambusove palice, s katerimi smo šli loviti ribe. Odrasli so se posedli za mizo in nas opazovali. Ujel sem prvo ribo, se sklonil in zaslišal nenavaden pok. Pogledal sem navzdol, v hlače, in zagledal veliko luknjo. Stekel sem k mizi, kjer je sedela teta in njeni prijatelji. Ker me je bilo preveč sram, jim nisem upal povedati, kaj se mi je zgodilo. Teto je zanimalo, zakaj ne lovim več rib. Jaz sem ji rekel, da se mi jih več ne da. Stric mi je naročil, naj grem po sestrično in njeno prijateljico, saj je bila jed že na mizi. Ker

nisem hotel iti, je stric začel godrnjati, da sem neposlušen.

Na koncu pa sem mu le povedal, da imam strgane hlače. Teta mi je okoli pasu ovila pullover, da so se mi skrile spodnjice. Ko sta sestrična in njena prijateljica izvedeli za to, sta se začeli na ves glas hihitati. Od sramu mi še kremne rezine niso teknile. Zaradi tega dogodka sem si želel čim prej domov. Sedaj, kamorkoli grem, dobro premislim, kaj si bom oblekel in seveda vzamem s seboj rezervne hlače.

Nejc Petkoski, 6. c

Manja Dokl, 3. a

NEZVESTI MOŽ

(poskus kriminalke)

V majhni vasici blizu Sefleta so živeli prijetni ljudje. Bili so zelo miroljubni in niso marali preprirov, zato so se vsi dobro razumeli. V zadnji hiši, na 4. ulici, pa sta živel na videz zelo srečna mož in žena po imenu John in Sussane Rosvelt. Kljub umetnim nasmehom na fotografijah - pa vendar nista bila tako srečna. Sussane je že dolgo sumila, da jo mož John vara, zato je najela najboljšega detektiva daleč naokoli.

Nekega dne, ko se je mož odpravil iz stanovanja, ga je neopazno zasledoval detektiv. Mož je zavil na rdečo cesto, v ulico Green Park, in parkiral pred hišo Madame Jessica Parker. Šel je v hišo in izstopil čez približno eno uro z razmršeno pričesko. Na pragu sta se John in Jessica še zadnjič poljubila in poslovila. Detektiv Marinso je vse zabeležil in fotografiral ter se odpravil na jutranjo kavo, da bi preveril vse novice, nato pa je šel h gospe Rosvelt.

Čez približno pol ure je prispel do hiše zakoncev in pozvonil. Pokazal ji je vse fotografije in ji razložil potek dogajanja. Sussane se mu je zahvalila in plačala ter ježno zaloputnila z vrati. Potem je prispel John in, kot vedno, pozdravil ženo s poljubčkom na lička ter pričel razlagati, kako burno je bilo v službi. Sussane ga je le hladno odrinila in se obrnila vstran.

J: Ljubica, kaj je narobe?

S: Kaj je narobe?! Misliš, da boš lahko večno skrival pred mano? Si res mislil, da ne bom nikoli izvedela za tvojo afero?

J: Kakšno afero?

S: Potem praviš, da slike lažejo?

(Na mizo je vrgla fotografije in Johnu so se izbuljile oči.)

S: Že od vsega začetka sem vedela. In ti mi še lažeš? Ničvredna baraba si!

J: Sussane, dobro veš, da pri tebi nisem našel, kar sem iskal, zato sem to našel drugje!

S: Skupaj v dobrem in slabem, kajne? Dokler naju smrt ne loči?

Kaja Tomasino, 4. c

V jezi je zgrabila nož in ga zasadila v Johnovo srce ter si sama pri sebi mislila: *dokler naju smrt ne loči.*

John je padel na kolena in se zgrudil po tleh. V trenutku sreče in veselja, da se je končno rešila nezvestega moža, je poklicala prijatelja, da proslavita, kar sta počela, pa vas tako ne zanima ...

Lea Šalamun, 9. b, in Eva Štefanec, 9. c

Žan Pšajd, 3. a

Z NOŽEM V ROKI

(poskus kriminalke)

Predavnimi, davnimi časi, v temačnem in strašnem obdobju, je stara ženica rezala krompir. Tudi ko se je spustila noč, je ženica stala in čakala na kupce. Krompir je rezala z nožem, ki ji ga je podaril njen praded. Ponoči, ko so že vsi spali, je zagledala črn obris. Iz te teme se je pokazal zelo pomemben škof. Dejal ji je, naj mu da dva kilograma krompirja, da bo lahko šla v nebesa. Ženica, ki je bila zaslepljena, je škofu dala še dodaten kilogram, da ji bo v nebesih še lepše. Škof jo je izsiljeval, da mu da še več krompirja, saj bo s tem dobila bonus točke za nebesa. Tako jo je izsiljeval vso noč, da je imela že cele roke žuljave.

Nato se mu je ženica z nožem v roki uprla. Vzela mu je krompir in odšla. Škof, ki je bil zelo jezen, je poklical privržence svojega klana, da jo poiščejo in ubijejo. Ko je ženica dobila zaslužen počitek, je zaslila zvoke. Vzela je pradedov nož in odšla pogledat. Zagledala je napadalce. Bili so v črno odeti možje, do zob oboroženi. Ko so

jo hoteli ubiti, je ženica zamahnila z nožem. Potem ko so morilci zagledali nož, so se ustavili in zbežali.

Vrnili so se v skrivališče, kjer jih je z nasmehkom na obrazu pričakal škof. Vprašal jih je: »Ste jo dobro nasekljali?« Morilci so najprej molčali, potem pa mu z jecljavi glasom odgovorili: »N-nož, n-nož ...«

Škofu se je nasmešek hitro zbrisal z obraza. Ugotovil je, da ženica ni pod zemljo. Napadalci so povedali, da nož pripada assasinom, spretnim morilcem. Dodali so še, da nočejo imeti opravka z njimi. Škof, ki je bil zelo jezen, jih je nagnal. Poiskal je plačanca, ki se ni bal nikogar.

Naslednje jutro je ženica spet prodajala krompir. K stojnici je stopil srednje visok možki. Iztegnil je roko in »pam!«. Plačanec je padel po stojnici. Ženica, ki si je oddahnila, je zagledala obris na strehi, ki je odhitel. Bil je njen rešitelj. Zvečer je izvedela, da je škof mrtev. Nekdo ga je umoril. Ko se je vrnila z dela, jo je pred vrati čakal možki. Povedal ji je, da je assasin in da je bil njen praded prav tako assasin. Rekel je tudi, da naj nož skrbno varuje, saj ima veliko vrednost. Ženica ga je vprašala, kdo je ubil škofa, in se mu zahvalila za pomoč.

On pa je le skomignil z glavo in odvihral v temno noč ...

Jan Belšak in Blaž Hazemali, 9. a

DVA BRATA

(poskus kratke zgodbe)

Nekoč sta živela brata, cirkusanta, ki sta delala v zelo slavnem cirkusu. Prvi brat je bil metalec nožev, drugi pa akrobat. S cirkusom sta potovala po celotni Evropi in ta cirkus je bil poznan tudi v drugih deželah. Na predstavah sta vedno požela največ aplavza.

Nekoč je cirkus pripotoval v neko mesto, kjer naj bi imeli naslednji večer predstavo, in tam sta brata srečala tamkajšnjo vedeževalko, ki jima je povedala, da bo eden od njiju umrl še v tem mesecu.

Prvi brat se je razjezil, zmerjal vedeževalko in vzklikal, da to pač še ne more biti njegov čas, drugi brat pa je molčal, saj je vedel, da pride čas za vsakogar. Prvi brat je vso noč razmišljal, kako bi lahko zaobšel to prerokbo. Misel na smrt še mu ves naslednji dan ni dala miru ...

Brata sta prišla nekaj ur pred predstavo v areno, da bi vadila. Drugi brat je vadil na trapezu, prvi pa je metal nože v tarčo, ko je zagledal postavo, pokrito s kapuco, ki je stala v senčnem kotu arene, ki je drugi brat ni videl. Bila je smrt. Takrat se je prvi brat ustrašil, saj je mislil, da je smrt prišla ponj. Zato je hitro vzel nož in ga vrget v drugega brata, da je mrtev padel s trapeza. Prvi brat je pogledal v kot arene in videl, da postave ni bilo več tam. Ostali so verjeli, da se je drugi brat ubil, predstavo pa so izvedli brez njega.

Naslednjega dne pa se je prvemu bratu, medtem ko je jedel kosilo, približala smrt. Ustrašil se je, a ga je smrt ustavila in mu ponudila dar, ki bi si ga naj zaslužil, saj jo je prelisil. Ponudila mu je časovni stroj.

Prvi brat je ošabno sprejel dar in si ga odnesel v svojo prikolico. Odločil se je, da bo kar takoj poskusil, kako deluje. Pritisnil je gumb in nenadoma se je pojavil v areni, v kateri so imeli prejšnji večer predstavo. Razgledal se je in ugotovil, da je prispel v čas pred bratovo smrtjo, saj ga je zagledal na trapezu; in sebe, kako meče nože v tarčo. Potem pa se je on iz preteklosti nenadoma ozrl in ga pogledal. Prvi brat se je ustrašil in ugotovil, da je prišla smrt, ki je stala v kotu arene. Nenadoma ga je prepričilo hladno rezilo noža, ki ga je zalučal on iz preteklosti s prestrašenim izrazom na obrazu. Ugotovil je, da ga je smrt ukanila, nato pa je umrl.

Smrt je pustila drugega brata živeti, saj je bil prvi brat tisti, ki mu je bilo namenjeno hitro umreti.

Tomi Petek, 9. b

Žiga Fric, 7. c

PUNCA, DA TE KAP

Nekega dne je v mojo šolo stopila deklica, ki je bila malce drugačna. Imela je drugačno frizuro in drugačen stil oblačenja. Ko sem jo vprašala, kako ji je ime, mi je odgovorila, naj me ne briga. Začudena sem odšla v razred, ona pa prav tako za menoj. Ko sem vstopila v razred, me je učiteljica vprašala, zakaj sem zamudila. Povedala sem ji, da sem si šla po listek za kosilo v pisarno šolske prehrane. Za menoj je v razred stopila tista punca. Učiteljica jo je vprašala, ali je nova učenka. Odkimala je in rekla: »Ja, kaj bi pa radi?«

Učiteljica ji je povedala, da se mora do učiteljev lepše obnašati. Punca je sedla v zadnji klopi in nepremično sedela do konca ure.

Potem je sledil odmor. Šla je na šolsko dvorišče in sedela na klopi ...

S svojimi prijateljicami sem sklenila, da bomo ugotovile, zakaj se punca tako čudno obnaša. Nato smo se do nje obnašale tako, kot da bi bile njene prijateljice. Nova punca, ime ji je bilo Andreja, nam je zaupala, da se njena mama in oče ne razumeta najbolje, da ima tudi dva brata in dve sestre. Njeni sestre nista v najboljšem stanju, ker imata učne težave, imata pa tudi prijatelje, ki slabo vplivajo nanju. Brata imata zelo dobre ocene, vendar sta čudna.

Ugotovile smo, da je Andreja zelo v redu punca. Zato smo se zares spoprijateljile z njo – postale smo naj, naj, najboljše prijateljice! Imenovali smo se: Punce, da te kap! Pomagale smo ji, da se je lepše oblačila in imela je tudi lepšo frizuro.

Ugotovile smo, da smo sodile Andrejo samo po videzu. To je bila naša napaka. Tudi njeno odklonilno obnašanje je bilo samo odraz njene stiske. S tem, ko se nam je odprla, smo vse skupaj rešile, vsaka svoje težave.

Velikokrat bi o svojih čustvih morali govoriti na glas, da bi si prihranili veliko težav, ki si jih povzročimo sami. Tako je ime naše skupine dobilo pravi pomen.

Blažka Šalamun in Zala Vedernjak, 6. a

HUDOBNA ŽENA

Nekoč je živel mož, ki je bil zelo bogat. Živel je razkošno, a vseeno ni bil srečen.

Nekega dne je prišla mimo njega revna žena. Videla ga je ob vodnjaku. Stopila je do moža in ga vprašala, če mu lahko kako pomaga. Mož se je zaljubil vanjo in kmalu sta se poročila.

Žena, ki ji je šlo samo za denar, je možu vsak dan pobrala tri zlate cekine, ki jih je imel v zlati skrinji. Mož, ki je bil srečen z njo, je kmalu uvidel, da mu manjka nekaj denarja. Poslal je stražarje, da stražijo skrinjo in ugotovijo, kdo krade denar.

Žena je šla tisti večer v dvorano, kjer je bila skrinja. Stražarji, ki so stražili skrinjo, so jo prijeli, ji pobrali ves denar ter jo z moževim dovoljenjem vrgli čez prag hiše. Mož se je poročil z drugo žensko, ki ga je zares ljubila in ji ni bilo samo za njegov denar.

Hudobna žena pa je morala vsak dan prosjačiti, da je imela kaj kruha. Mož in druga žena pa sta imela veliko otrok, s katerimi sta srečno živela do konca svojih dni.

Jakob Kolenko, Tomaž Mlakar, Nika Murko, Marko Robin in Zala Šešerko, 6. a

ČUDEŽNA ZEMLJA

Nekoč je živel izredno reven kmet, po imenu Tonček. Imel je sedem otrok. Noben med njimi ni bil sposoben za delo. Tako sta morala kmet in njegova žena trdo delati in preživljati vseh devet.

Nekega dne jim je hudobni knez vzel vso zemljo. Kmetova družina se je odpravila po svetu. Hodili so in hodili ... Šli so čez sedem gora in devet voda. V gozdu so srečali lisico. Povprašali so jo, kje jih čaka sreča.

»Iščite jo in jo boste našli.« jim je rekla lisica.

Čez dvanajst dni in dvanajst noči so prišli do velikega polja, ki je bilo popolnoma

prazno. Tudi razkošna hiša ob njem je bila zapuščena. Naselili so se vanjo, polje pa so pričeli obdelovati. Naslednje jutro so našli pred vrati čudežna semena. Posejali so jih na polje. V nekaj tednih so zrasle rastline. Njihova stebila so bila iz živega zlata.

Zlata stebila so prodajali, na polju pa te posebne rastline niso in niso nehale rasti. Obogetali so kar čez noč.

K hudobnemu knezu pa je šla lisica in mu povedala, da ga čaka nesreča, če se ne bo poboljšal. In poboljšal se je.

Kristijan Kristovič, Vita Kuhar, Nika Mulec, Carina Petrič in Aljaž Simonič, 6. a

VOLKODLAK

Bil sem normalen najstnik. Začelo se je nekega dne, ko sem šel iz šole ...

Po šoli sem poklical svoje prijatelje: Saša, Kikija, Miha in Davida. Vse sem povabil na zabavo, saj so odšli moji starši na službeno potovanje in sem bil sam doma. Vsi so se zelo razveselili povabila in ga sprejeli.

Prvi je prišel Sašo, ki me je za pozdrav boksnil v ramo. Nato je prišel Kiki, sledil mu je Miha in, kot po navadi, je zadnji prišel David. Začeli smo gledati film, medtem pa smo jedli čips in bonbone. Nato je Sašo, ki se je skoraj podelal v hlače, ko smo gledali film, začel pretep z blazinami.

Naenkrat pa sem se spomnil, da bi odšli ven. Vsi smo bili navdušeni! Zunaj je Kiki naenkrat izginil. Odšli smo ga iskat. Nikjer

ga ni bilo. Šel sem pogledat na cesto in tam sem v mesečini zagledal na tleh nekaj rdečega. Kar zmrazilo me je, saj je s krvjo pisalo: POMAGAJTE!

Poklical sem Saša in vse druge. Sledili smo sledi krvi, vse do gozda. Tam je bilo strašno tiho. Kar naenkrat se je slišalo neko renčanje. In zagledal sem ga. Volkodlak je skočil na mene. Padel sem v nezavest. V zadnjem trenutku zavesti sem videl Saša, ki je ubil volkodlaka.

Ko sem bil spet pri zavesti, sem opazil, da ležim v bolnici. Medicinska sestra mi je povedala, da sem postal volkodlak in da sta Kiki in Miha mrtva.

Leon Lovrec in Matic Neuvirt, 6. a

Maksim Jabločnik, 7. b

POŠASTNA ZGODBA

Nekega dne sem se zbudil in odšel v kopalnico. Pogledal sem v ogledalo in zagledal, da je v njem pošast. Prestrašil sem se in zbežal v kuhinjo, kjer je bila moja mama. Ko me je zagledala, se je prestrašila in se skrila v pralni stroj. Po nesreči sem stisnil gumb za začetek pranja in voda se je začela vlivati v pralni stroj. Na srečo sem nastavil na hitro pranje, da se je že čez 40 sekund ustavilo. Ampak mamo je bilo vseeno strah, saj se je v njem vrtela in kotalila.

Ko je bilo pranja konec, je prišla mama, cela mokra in prestrašena, ven in me vprašala: »Kdo si pa ti?«

»Jaz sem! Tvoj sin!«

Nato je prišel oče in zagledal mene, pošast, ter rekel: »Marš, mrcina grda! Ven iz moje hiše!«

Ampak jaz nisem hotel oditi, a me je oče spodil iz hiše. Ubožec sem taval po mestu in iskal rešitev. Vsi so se me bali, ko sem šel mimo, ter se poskrili v svoje hiše. Nato sem pomislil: »Kaj če bi odšel pogledat na

grad, če so tam kakšni čarovniki, ki bi me lahko rešili mojega prekletstva?«

Odpravil sem se na pot. Ko sem prispel na grad, sem odprl vrata in odšel na najvišji stolp, iz katerega je žarela zelo svetla, zelena svetloba. Tam sem srečal čarovnika, ki mi je takoj, ko sem vstopil, rekel: »Kaj bi rad, ti, mrcina grda, poberi se iz moje sobe, da te še jaz ne bom spodil, kot te je tvoj oče!«

Pa sem mu odvrnil: »Prosim, ne! Samo navaden človek bi bil rad še enkrat! Prosim ...«

»No, prav, samo prinesi mi en tvoj las iz časov, ko si bil še navaden človek in vse bo spet normalno.«

»Hvala, čarovnik.«

Ker sem na obleki našel las iz časov, ko sem bil še navaden človek, sem ga takoj izročil čarovniku. Ta je izgovoril čarobne besede: »La-la-latium!«

Postal sem spet človeški otrok, odšel domov in srečno končal šolo.

Žiga Križanec in David Muršec, 6. a

ČE BI BILA ... NEBOTIČNIK

Bil je čisto običajen dan, zato niti znanstvenik za gradbeništvo ne bi mogel slutiti česa podobnega temu ...

Zbudila sem se nasmejana in polna veselja, da sem živa in zdrava stopila v nov dan. V šolo sem šla tako kot običajno, polna znanja. Ampak naenkrat moja podoba ni bila več podobna človeku, niti spaki ne. Nisem bila več v šolski učilnici ali na hodniku, nenadoma sem se znašla zunaj, pa še jakne nisem imela oblečene in čevljev tudi ne, čeprav je bil zunaj mraz. Oh, ampak tudi zeblo me ni! Moja glava je segala vse do oblakov. In čez dobri dve uri mi je bilo jasno, kaj se je zgodilo. Spremenila sem se v nebotičnik.

Ja, sredi Ljubljane! Ta pojav je pa bil čuden – kako, zakaj, čemu, kaj? Niti ena stvar mi ni bila jasna, vse skupaj bi bilo morda

normalno v sanjah. Ampak to, da iz navadnega človeka, veselega in zdravega, nastane nebotičnik – tega si še v sanjah ne bi želela. Pa je bilo res.

Dnevi so bili pusti, dolgočasni ... Edino, kar je bilo zanimivo, je bila nevihta. Da bi vi videli to vzdušje! Vseh milijon ljudi, ki so živeli v meni, je hitelo spuščati žaluzije. To je bilo napeto, a zame zanimivo. Tekali so kot ponoreli psi. Ti levo, oni desno! Strele so bliskale čez nebo, dež je lil, ljudje pa so se skrivali v svojih stanovanjih in zapirali okna. Vseh tisoč!

Nekega dne pa sem se – spet kot strela z jasnega – spremenila nazaj v navadnega smrtnika. Vse mi je bilo jasno, to, o nebotičniku, pa mi še danes ni.

Carina Petrič, 6. a

POSTAL SEM MOTOR

Nekega jutra sem se zbudil in opazil, da imam namesto rok in nog dve kolesi, namesto trebuha motor, namesto glave pa volan ...

Opazil sem, da sem postal motor!

Takoj sem vstal in odhitel skozi vrata. Nisem še videl tako lepega motorja, kot sem bil jaz. Ko pa sem se nekaj časa vozil, se mi je predrla sprednja zračnica. Nisem vedel, kaj bi naredil, saj sam nisem mogel poklicati vlečne službe. Legel sem na tla, dokler ni mimo prišel fantek, ki je opazil, da sem živ in da lahko govorim. Vprašal me

je, kaj je narobe, jaz pa sem mu pokazal predrto zračnico. Počakal je nekaj sekund, potem pa kar naenkrat nekam odšel. Vrnil se je z novo zračnico. Vendar je ni znal namestiti in nisva vedela, kaj bi naredila. Nekaj časa sva razmišljala, dokler mu nisem rekel, naj jo namesti, kakor hoče. Začel jo je popravljati. Čez čas pa jo je tako dobro namestil, da sem se počutil kot nov. Res je bilo – zračnica je bila na svojem mestu!

Jakob Kolenko in Tomaž Mlakar, 6. a

MAJHNA PIFLARKA

Nekega jutra sem se zbudila v nenavadno pospravljeni sobi. Podzavestno sem z roko segla po nočni omarici (ki je nikoli nisem imela) in si nadela očala. Sicer se mi je zdelo nekam čudno, ker nikoli nisem nosila očal. Vsa zmedena in nepopisno vesela, da grem v šolo, sem se umila, se oblekla v čudne obleke iz čudne omare in si nadela šolsko torbo na ramena.

Peš sem se odpravila do šole in si začuda med potjo celo pela. Ljudje, ki so bili nekoč moji prijatelji, niso imeli srca, da bi me sploh pogledali. Vsa žalostna sem se odpravila v razred in sedla v drugo klopi. Iz torbe sem vzela učbenik za matematiko in si začela prebirati prejšnjo snov. Ko sem ponovila vso snov, je zraven mene sedel grozen piflar. Pozdravil me je s toplimi besedami, ki so mi segle do srca.

Ko se je začela ura, sem ji začuda sledila. Naenkrat pa sem iz učiteljičinih ust zaslišala svoje ime. Kmalu sem ugotovila, da bom vprašana snov, ki se je nisem čisto nič učila. Nisem se niti zavedala, kaj govorim, ko me je zmotil šolski zvonec.

Nadja Ratek, 7. c

Začudeno sem pogledala v svoj zvezek in videla, da sem dobila petico. Vsa presrečna sem odšla na stranišče, kjer sem na široko odprla usta in strmela v ogledalo. Bila sem jaz, a v piflarski preobleki. Z odprtimi usti sem odšla domov ...

Na mizi me je čakalo moje najljubše kosilo. Jedla sem čisto počasi, saj sem bila vsa zmedena. Ko sem pojedla, sem odšla po stopnicah v svojo sobo. Najbolj sem se začudila takrat, ko je mama potrkala, vstopila v sobo in me vprašala, kako je bilo v šoli. Povedala sem ji, da sem dobila odlično oceno. In potem sem do večera delala domačo nalogo. Spat sem šla ob 9. uri.

Ko sem se zjutraj zbudila, sem imela čuden občutek. Naenkrat sem zaslišala mamin glas, ki mi je povedal, da že zamujam v šolo. Ko sem odprla matematični zvezek, sem videla, da v njem ni nobene ocene. Kakšen čudež pa je to?

Nika Mulec in Zala Šešerko, 6. a

MALI MEDVEDEK

Nekoč je živel mali medvedek, ki je hodil v šolo, ampak to ni bila šola, to je bila šolica.

V šoli je srečal medvedko Metko. Z njo se je razumel zelo dobro.

Nekega dne se je z medvedko Metko sprl zaradi copatkov. To se je začelo takole ...

Včeraj sta z medvedko Metko našla nekakšno hišico. Mali medvedek je izgubil copatke, nato pa je obtožil medvedko Metko. Rekel je, da mu je ona ukradla copatke. Nato sta skupaj sklenila, da bosta šla pogledat nazaj v hišico. Ugotovila sta, da je mali medvedek pozabil copatke v hišici.

Nino Kekec, 5. c

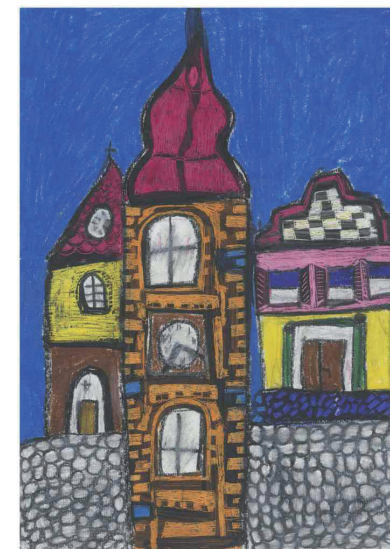
ŠAMPONSKÉ DOGODIVŠČINE

Opazila sem, da sem v majhni plastenki, na robu kadi. Nenadoma sem začela iz ust spuščati mehurčke z okusom čokolade. Prijela me je dolga, velika roka. Opazila sem vijolično nalakirane nohte. Kar stresla sem se. Poznala sem ta lak ... To je bila moja mama. Obrnila me je na glavo in iz mene je pritekla tekočina. Šele nato sem se zares zavedala, da sem šampon.

Nato je odšla mama iz kopalnice in ugasnila luč. Bila sem čisto sama, v temi, na robu kadi, ko sem se naenkrat zvrnila vanjo in opazila milo po imenu Milko. Dišal je po vaniliji, katere vonj se je širil po celi kopalnici. Potem sem se ozrla po kopalnici in videla, da so vsi predmeti dobili usta in oči. Pogovarjali smo se pozno v noč. V kopalno kad smo si nalili vodo in iz sebe iztisnili vso tekočino. V kadi so nastali mehurčki. Obmetavali smo se z njimi in jih požirali. Zobna krtačka Ščetek in zobna pasta Akva sta sedela na vrhu vseh mehurčkov in se zaljubljeno držala za roke. Tako smo plesali in peli ...

Zbudila sem se ... zjutraj, v moji topli postelji. Šla sem v kopalnico in vsa mila ter šampone položila na svoje mesto.

Kaja Bračič in Nika Murko, 6. a

Tjaša Fuks, 7. a

Nuša Majcenovič, 8. a

MEDVEDEK

Nekoč je živel majhen medvedek. Živel je v votlinici.

Imel je kratke tačke in kratka ušesca. Oblečen je bil v rdečo majčko in zelene hlačke.

Na njegovem smrčku so bile drobne kapljice. Najraje je jedel jagodke. Njegovi prijatelji so bili veverička, zajček in ježek. Igrali so se ob potočku.

Lan Trafela, 3. c

PREBUDILA ME JE POMLAD

Bilo je prelepo jutro. Zavohala sem vonj po rožah in zaslišala brenčanje čebel.

Preoblekla sem se in odšla dol po stopnicah. Mama se je že zbudila in v miru pila kavico. Pozdravila sem jo in ji rekla, da grem na sprehod. Občudovala sem naravo in tu in tam videla, da so na svet prikuvali prvi zvončki. Sprehajala sem se in sprehajala, dokler ga nisem zagledala ...

Bil je postaven fant. V trenutku me je nekaj zaščemelo v trebuhu. Bil je nenavaden občutek, kot bi imela v telesu metulje. Takrat pa sta se najina pogleda srečala. Nasmehnil se mi je, jaz pa sem samo povsila pogled. Prišel je do mene in se ni predstavil. Nekaj mi je govoril, nisem ga

razumela, samo kimala sem in ga gledala. Nisem vedela, kaj naj rečem, ampak naenkrat sem se spomnila na uro. Povedal mi je, da je ura že deset. Poslovala sem se in odhitela domov.

Zaprta sem se v svojo sobo in do kosila mislila na njega. Mama me je poklicala na kosilo in vsa v sanjah sem sedla za mizo in neprestano gledala v juho. Mama je nekaj spraševala, a je nisem slišala. Zato je rajši kar obmolknila. Odmajala sem se v sobo in zaspala z mislijo nanj.

Zdaj se vsak dan videvava in postala sva zelo, zelo dobra prijateljca.

Zala Kosi, 5. c

ŠKRATEK

Nekoč je živel škratek, ki ni imel prijateljev. Bil je sam, samcat, osamljen škratek. So pa v gozdu živele mnoge živali.

Ko se je škratek nekega dne vračal od potoka proti svoji hiški, je srečal veveričko, ki tudi ni imela prijateljev, a si jih je zelo želela. Zato se je škratka na poti zelo razveselila in ga vprašala, če želi biti njen prijatelj. A škratek je bil sam sebi dovolj, zato ji je odgovoril, da noče prijateljev. Veverica je bila žalostna.

Škratek se je odpravil naprej po poti in srečal medveda. Tudi on ga je vprašal, če želi biti njegov prijatelj.

In to se je dogajalo ves čas, ko je srečeval živali, medtem ko je hodil domov. In ko je škratek prišel domov, se je domislil, da si bo naredil gugalnico. Šel je po les v bližnji grm. Ko jo je naredil, se je hotel gugati na njej, a ni šlo. Seveda ne, ker se na takšni gugalnici ne moreš gugati sam. Spomnil se je vseh živali, ki jih je srečeval na poti, in jih šel iskat. Vprašal jih je, če bi bile njegove prijateljice. Vse so bile vesele, da je škratek končno le dojel, da je dobro imeti prijatelje.

Še zdaj so vsi prijatelji in velikokrat se gugajo na gugalnici.

Lara Jurovič, 4. b

JAZ, UČITELJ

Ko sem bil star 27 let, sem končal šolo za učitelje. Začel sem delati v Ljudskem vrtu. Bil sem razrednik prvemu razredu. Imel sem še brata in sestro, ki sta prav tako učila na tej šoli, oče pa je bil ravnatelj.

Ko sem prvi dan začel s službo, sem se počutil zelo napeto. Ob vstopu v razred so učenci vstali in rekli dobro jutro. Malo sem si oddahnil, ker niso bili tako neubogljivi, kot sem mislil, da bodo. V tistem je vstopil en majhen otrok z velikim očetom. Na prvi pogled je bil otrok zelo neubogljiv in nemiren.

In res! Začel je pretepati druge, ničesar si ni zapisoval in nikoli me ni poslušal. Rekel sem si, da moram tega otroka naučiti reda. Prva stvar, ki sem jo naredil, je bila, da sem mu zabičal, naj me posluša. Pa ni nič

zaleglo. Kasneje sem povzdignil glas in močno zakričal. Takrat je le obrnil glavo proti meni in me vprašal, kaj želim. Povedal sem mu, da bo ostal po pouku v šoli. Ostal je do štirih, jaz pa sem ga učil pisati in računati.

Nekega dne sem svojo pomočnico poslal na sprehod z ostalimi učenci do konca pouka. Z njim pa sem se ukvarjal sam. Ta otrok mi je bil največji izziv in najljubši učenec. V drugem razredu je že imel dobre ocene in uspeh. V tretjem razredu je imel celo odličen uspeh. Ko se je tretji razred zaključil, so mi iz oči tekle solze. Šel je v četrti razred, kjer je imel drugo učiteljico. Na koncu sva se poslovala.

Martin Čeh, 5. c

SKISANI POŠASTEK

Tisti dan je še enkrat zazvonil šolski zvonec. Končno počitnice!

»Zadnjič sem ga slišala!« sem si mislila. »Jutri gremo na morje!« Ekspresno sem si zvezke pospravila v torbo (to je bilo samo zaradi počitnic, saj sicer nisem najbolj hitre narave). Oblekla sem se prav tako hitro. In tudi obula. Zdaj je šlo zares!

Na poti domov mi je družbo delala Kaja, moja prijateljica, ki se nenehno smeje.

Kmalu sem zagledala naš blok. Tudi Kaja je opazila domačo hišo. Poslovili sva se in vsaka je ubrala svojo pot. Takrat sem se spomnila, da sem zjutraj pod blazino našla dva kovanca, ki mi ju je prinesla Zobna miška. Pogledala sem v denarnico in ju zagledala. V trgovino sem skočila po tisti dolgi kisli bonbon. Po kislico.

»Hm, le katero barvo bi? Zeleno, rdečo, mavrično, ... Zdajle bi pa kar rdečo. Ta me spominja na sončni zahod, ki ga bom videla na morju. Samo k sladkarijam skočim! Tako, tukaj so ... Kislica! Mamljivo rdeča kot najslajše jagode. Zdaj pa greva k blagajni!« sem ves čas razmišljala.

»Naslednji!« se je zaslísal glas prodajalke. Prav kmalu sva opravili. Zdaj je bilo na vrsti samo še sladkanje. Nekam čudno težko sem jo odvila. Bila pa je dobra, zares. Tedaj pa – au!, nekaj me je ugriznilo v jezik. Kislico sem potegnila iz ust. Na začetku je bila še malo poslinjena. O, fuj! Kaj pa je to?! Aaa, pošast!

»Skisani pošastek sem, da veš!« je zarenčal stvor.

Martina Farič, 2. b

Ustrašila sem se. Pošastna kislica se je kar naenkrat začela večati. Kmalu je bila moja roka premajhna, da bi jo držala. Toda takoj, ko sem jo izpustila, se je zapodila proti banki. Čez nekaj trenutkov se je vrnila s polnim naročjem denarja. Vendar ni prišla k meni, temveč je kar izginila v daljavi. Še danes jo iščejo. Menda se kopa v vodah širnega morja, se potaplja z nič hudega slutečimi ribami in pije limonado na vroči peščenici plaži ...

Ah, zaneslo me je ... Prav nič mi ni bilo mar, s čim si bodo v vročih poletnih dneh delali skrbi moji možgani, ker sem že imela pripravljeno vse za na morje. Na morje pa se gre brez skrbi. Se vidimo!

Jerca Feguš, 4. c

MOJA ŽIVAL - MOJ PRIJATELJ

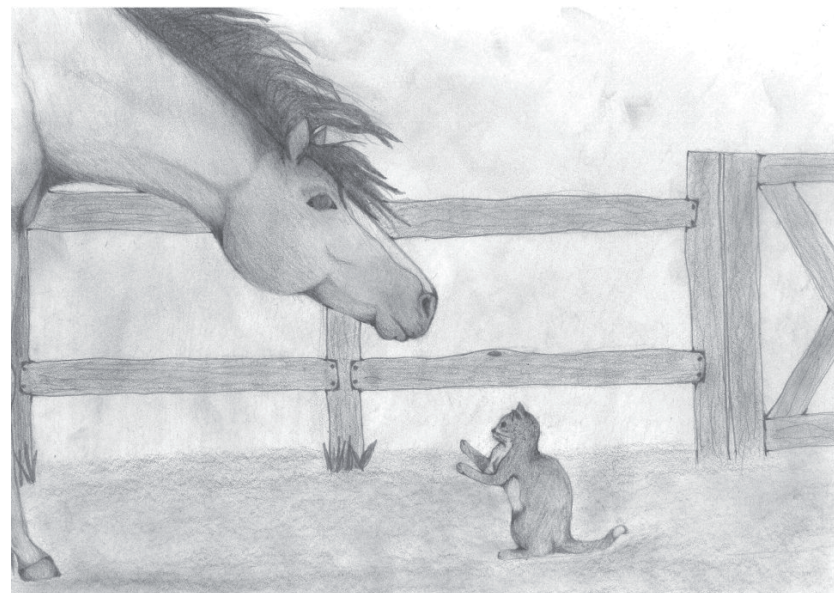
Živali so najbolj priljubljene med ljudmi. Žival je človekov najljubši in najboljši prijatelj.

Tudi jaz imam dve živali za moja najboljša prijatelja. To sta moja mačka Klinta in konji, ki jih hodim jahat na »ranč« v Pacinje. Mačka Klinta je moja najboljša prijateljica. Ko sem bila še majhna, sem ji lahko storila karkoli, pa me ni nikoli poškodovala. Včasih, tu in tam, ji kupim kakšne posebne briketke za zobe in dlesni. Pred slabim mesecem je bila Klinta zelo bolna. Zanj me je zelo skrbelo in močno sem upala, da bo preživela. Pa vendar se je sreča nasmehnila, meni in moji družini!

Moj drugi, tudi najboljši prijatelj, je konj. S konjem se počutim svobodno in sproščeno, zato tudi hodim jahat na ranč atijevih prijateljev. Ponavadi me uči trenerka Mojca, saj Vanja velikokrat nima časa. Hodim v jahalno šolo, v 3. razred – jahač 1. Moj brat, ki pa ima težave s premikanjem rok, pa hodi na terapevtsko jahanje.

Zato ker imam najboljša prijatelja vedno rada, počasi ugotavljam, da se tudi mačka Klinta in konj, ki ga jaham, do mene vedeta malo drugače, bolj zaupljivo. Ne vem, točno zakaj, a bom kmalu ugotovila. Vsak dan pa komaj čakam, da ju spet vidim.

Neli Hofman, 5. c

Tena Šipek, 9. c

OJSTROVRHAR PO MNOGIH LETIH OBIŠČE NUNO ROZAMUNDO

Po mnogih letih se Rozamunda le sprijazni z življenjem v samostanu. Tam opravlja vse, kar je potrebno, in moli po vsakem obroku. Njeno življenje je pusto in hladno, večino časa je žalostna. Nekega popoldneva zaropota kljuka na vratih. To se v samostanu ne dogaja pogosto. Rozamunda pohiti do vrat in jih odpre. Ne more verjeti svojim očem! Zagleda Ojstrovharja v viteškem oklepu in z mečem v roki. Povabi ga naprej, naj se ji pridruži pri čaju. Ojstrovhar povabilo sprejme in že sedita na udobni zofi s skodelico čaja v roki.

Ojstrovhar ji pripoveduje o doživetjih v Bosni. Pripoveduje ji tudi o Lejli in kako mu je žal, da se ni vrnil prej. Pove ji, da je Lejla odšla z drugim in ga pustila samega. Ostal je brez vsega premoženja, vse, kar mu je ostalo, so konj, meč in viteška oprema.

Rozamundi se zasmili, zato mu ponudi, da bi, dokler ne najde drugega bivališča, ostal v samostanu. Ojstrovhar se razveseli in ji skoči v objem. Rozamunda se v zadregi umakne, saj ve, da je objemanje "tujcev" v samostanu strogo prepovedano. Tudi Ojstrovharju postane nerodno, zato ji nameni le še lep nasmešek.

Dan se bliža koncu in zunaj postaja temno. Rozamunda Ojstrovharju pokaže sobo, v kateri bo spal. Ojstrovhar je navdušen nad svojo novo sobico. Rozamundi zaželi lahko noč in potone v spanec. Ona odkoraka v svojo sobo. Poklekne pred okno in se zazre v nebo. Na nebu se prikaže luna. Pogleda jo in moli. Razmišlja o preteklem dnevu in Ojstrovharju. Le zakaj se je vrnil? Kako je to mogoče? Zakaj se to dogaja ravno njej? V njeni glavi je na tisoče nerazumljivih vprašanj. Po dolgi uri razmišljanja le zaspi.

Naslednje jutro zajtrkuje skupaj z Ojstrovharjem. Izve še veliko novega o njem in njegovih doživetjih v času, ko ga ni videla. Skupaj preživita cel dan. Imata se zares lepo. Rozamunda ne more verjeti, da se je Ojstrovhar tako spremenil. Sploh ga ne prepozna več. Včasih je bil tako možat in zagnan, sedaj pa je zelo plah, tih in prijazen.

Pri večerji Ojstrovhar preseneti Rozamundo. Podari ji šopek prečudovitih vrtnic. Rozamunda je videti presenečena, spozabi se in Ojstrovharju na lice pritisne velik poljub. Ostale nune v sobi se

Ivana Klara Hliš, 3. a

spogledajo in zasliši se šepetanje med njimi. Rozamunda odhiti iz sobe in Ojstrovhar za njo. Ustavi se šele pred samostanom.

Tam se spogledata in v zraku se čuti nervoza. Izpoveda si ljubezen in ugotovita, da se drug drugega nikoli nista nehala ljubiti. Rozamunda se odloči, da bo zapustila samostan in živela do konca življenja z Ojstrovharjem. Seveda se Ojstrovhar strinja in skupaj preživita še mnogo lepih dni.

Eva Veselič, 8. b

SNEGULJČICA IN LEGO KOCKE

Nekoč je živila deklica po imenu Sneguljčica. Oblečena je bila v roza krilce in vijoličasto majico. Na glavi je imela roza pentljo s črnimi pikami. Deklica je živila pri mami, oče pa ji je že pred nekaj leti umrl. Zelo rada se je igrala z lego kockami.

Nekega dne je vstopila v svojo sobo in videla, da so lego kocke izginile. Preiskala je vso hišo, a lego kock ni našla. Bila je zelo žalostna, saj so bile lego kocke ena njenih najljubših igrac.

Nekega večera, ko se je odpravljala spat, je videla majhnega možica, ki se je plazil skozi njeno okno. V roki je držal veliko debelo vrečo. Sneguljčica se je ustrašila in ga vprašala, kdo je. Možic je odgovoril, da je škrat – po imenu Legoškrat. Vprašala ga je, kaj dela v njeni sobi in kaj ima v vreči. Odgovoril ji je, da se v vreči skrivajo njene lego kocke. Rekel je, da jih lahko vrne, toda le pod pogojem, če zanj nekaj stori. Sneguljčica je takoj sprejela njegov predlog, saj se je z lego kockami najraje igrala. Legoškrat je rekel, da mora iti k princu po zlato krono. Če mu krono prinese, ji vrne lego kocke.

Sneguljčica je to tudi storila in se odpravila k princu. Vprašala ga je, če lahko dobi zlato krono. Princ je rekel, da lahko, a samo pod pogojem, da mu prinese kup zlata od princeze Svile.

Sneguljčica se je odpravila k princesi in jo vprašala, če lahko dobi kup zlata. Princeza je odgovorila, da lahko le, če gre k čarobni vili in ji prinese čarobno palico.

Sneguljčica je res odšla k vili. Zaslišal se je glasen krik. Sneguljčica je odprla oči in ugotovila, da so bile samo sanje. Zelo je bila vesela, ko je videla, da so lego kocke še vedno v njeni sobi.

Vita Solina, 5. c

RDEČA KAPICA IN HELIKOPTER

(narobe pravljica)

Nekega dne je Rdeča kapica želela obiskati svojo ultramočno babico. Vzela je svojo čisto malo torbico in v njo natlačila veliko slastnih piškotov in še en helikopter za babico.

Šla je na pot. Ko je prehodila že en kilometer, je srečala lačnega volka, ki je bil oblečen v gozdarja. Volk jo je prosil, če ima kaj za pod zob. Dala mu je kos torte. Vprašal jo je, kam gre. Povedala je, da k babici. Volk je hitro naredil načrt, da bo požrl obe in se nasitil za dlje časa.

Hitro je šel k babici in pretvarjal se je, da je Rdeča kapica. Potrkal je na vrata. Vstopil je v hišo in hotel požreti babico. Toda ultra babica se ni pustila. Vnel se je boj – malo je zmagovala babica, malo volk. Še pravočasno je prispela Rdeča kapica in skupaj sta pokončali volka.

Ko sta zmagali želeli proslaviti s piškoti in torto, je prišel lovec in obe ustrelil, pojedel piškote in torto ter se odpeljal s helikopterjem.

Leon Pihler, 5. b

LIZINE POČITNICE

(odlomek iz moje prve knjige)

Desetletna Liza bo kmalu končala peti razred. Je zelo prijazna in vedno nasmejana in kriva, da so nasmejani vsi okrog nje. V šoli ji gre vse dobro od rok, doma pa zadnje čase malo nagaja. Ne pospravlja svoje sobe.

Liza se že veseli počitnic, ki se bodo kmalu začele.

»Hmmm, če je danes sredo, moram počakati še tri dni.« si misli Liza.

»Upam, da mi mama med počitnicami ne bo težila z učenjem ali branjem knjig ali s pospravljanjem sobe.« si še želi Liza.

Jož, če bi videli, kako vesela se je Liza zbudila prvo počitniško jutro. Sonce je prešerno sijalo in priteklo je v kuhinjo, kjer je že dišalo po palačinkah, tako vzneseo, da niti pozdravila ni.

Toda mama jo je hitro postavila na realna tla. »Liza, pospravi sobo!« ji je zatežila.

»Saj so počitnice.« se je hotela izmuzniti, toda mama se ni pustila odgnati. Zato se je Liza zelo razveselila babičinega klica, ki jo je povabil na počitnice. Zdel se ji je prava rešitev. Pri babici je toliko stvari, ki jih lahko počne, in nobenega pospravljanja sobe. Babica ima velik vrt, kjer Liza obdeluje svojo gredico, na vrtu je tudi bazen in trampolin, kjer potroši odvečno energijo. Z babico se sprehajata po gozdu, babica pa pozna tudi neizmerno veliko pravljič

...

Počitnic bo kmalu konec.

»Jož, toliko lepega in zanimivega se mi je zgodilo, da nisem mogla slediti vsem dogodkom.« je razmišljala Liza, zdaj pa je čas, da se pripravijo šolske potrebščine za novo šolsko leto.

Pia Panič, 5. b

PRAVLJIČNI GOZD

V pravljičnem gozdu so doma vsa pravljična bitja od vil do škratov, vitezov, zmajev, ...

Vsak ima svoj del gozda: vile ribnik in magično drevo, škrtatje stare lisičje brloge, vitezi pa premagujejo Zmajeve gore.

Vsakdo ima svojo nalogo. Ko zvečer starši pravljičnice vzamejo, brž nazaj v njihovo knjigo skočijo. Takrat je v pravljičnem gozdu vse tiho, v otroški sobi pa preveč živo.

Tako junaki svojo vlogo v zgodbi odigrajo in otrokom lahko noč zaželjijo.

Ko pa se jutro naredi, je v gozdu vedno glasneje. Vile s pegazi po nebu frčijo in zraven vreščijo. Vsi junaki se po svoje razvedrijo, da lahko zvečer spet v knjigo za še eno pravljičnico in novo dogodivščino pohitijo.

Zarja Škrjanec, 5. b

ŽIVELA SEM V ČASU DINOZAVROV

Bil je lep poletni dan, ko smo v hlev dobili nenavadno žival. To je bil dinosaver. Brž ko smo ga dobili, sem mu dodelila ime Dino. Bil je rumene barve. Po njihav je vlekel plug in nam pomagal kmetovati. Zelo rada sem hodila z njim na sprehode.

V soboto ga je moj oče vpregel in odšli smo na njivo. Dino je bil zelo, zelo močan, tako zelo, da smo z njim zorali veliko njivo. Za nagrado je dobil velik lonec sladoleda. Bil je tako navdušen, da je vse pojedel. Ko je bil že zelo sit, je odšel v hlev. Tam je legel ne seno in zaspal.

Naslednje jutro sem se odpravila v hlev. Ko sem prišla tja, sem videla Dina, tako velikega, da mu je bil hlev pretesen. Zelo sem se začudila. Razmišljala sem, kako bi ga rešila iz hleva. Poklicala sem družinskega zdravnika, ki mi je rekel, da to ni bolezen in da je z njim vse v redu. Zelo sem si oddahnila.

Hlev smo podrli, Dina pa smo zaradi njegove velikosti premestili v deželo dinosavrov. Bil je zelo

Jana Repič, 4. a

žalosten in tudi meni je bilo težko pri srcu. Vedela pa sem, da bo tam našel prijateljico ali prijatelja in ga ne bo nikoli zapustil. Zadnji dan, ko sva še bila skupaj, sva se objemala in se imela zelo lepo. Dino je bil kot domači ljubljeneček. Z njim sem preživela veliko, veliko lepih dni, ki bodo ostali v skrinjici spominov in nihče ne bo dobil spominskega ključa.

Lana Kolarič, 5. c

KAJ BI POČELA, ČE BI IMELA ČAROVNIŠKO MOČ

V majhni revni vasi so živeli revni ljudje. Vedno so govorili, da je v gozdu čarobni kamen. Pravili so, da je nevaren in poln čarobne moči.

Ko sem to zaslišala, sem odšla v gozd. Zagledala sem kamen in ga vzela, ko me je v hipu potegnilo vanj. Prišla sem v čarobni svet in od škrate dobila belo palico. Nisem

vedela, kako ravnati z njo, a mi je padla na tla. Pobralla sem jo in zaradi tresljaja moje roke je palica revnemu moškemu podarila veliko zelenjave in novo njivo.

Zdaj sem vedela, kako ravnati z njo, zato sem osrečavala ljudi in jim pomagala.

Špela Čuš, 5. a

DVE ZAČARANI LITERARNI ŠALI

ČEŠNJA

Bila je češnja, ki je imela majhnega sinčka. Pa je prišel čarovnik in tega sinčka spremenil v človeškega otroka. Ta je šel v šolo.

Nekega dne je prišel k mami češnji in ji rekel: »Mami, nehaj že s to fotosintezo ... Preveč sladkorja ni zdravo!«

GRANATNO JABOLKO

Cene priteče k mami: »Mami, mami, kaj je granatno jabolko? Je to kakšno orožje?«

»Verjetno, Cene. Vem pa, da si ga enkrat že jedel!«

Aljaž Simonič, 6. a

ČARATI Z BESEDAMI

Čarati z besedami pomeni čarati s svojimi mislimi in z občutki. Hokus pokus, pa nastane pesmica. Čira-čara, in že se na papir uresničuje bolj in manj nenavadne zgodbe, pravljice in črtice. Pravzaprav za pisanje ni potrebno veliko – nekaj dobre volje, razmislek, ideja ... in – hura! – pisanje se lahko prične. Potrebujes le še pisalo in kos papirja. Res pa je, da mnogi sodobni »čarovniki besed« pišejo na računalnik.

Tako je potekalo snovanje letošnjega glasila Čar besede moje. V čarovnijo glasila se je ponovno spleto več kot sto mladih literarnih in likovnih ustvarjalcev. Ti so pisali doma, pri pouku, na Mihčevem festivalu, pri urah kreativnega pisanja in v okviru dela z nadarjenimi. Velikokrat na klasičen način – papir, pisalo, še pogosteje pa na računalnik. Vsi pa so imeli nalogo, da klasično besedilo spremenijo še v računalniško in ga pošljejo uredniku, s čimer se učijo elektronske komunikacije, načina, kako pristopiti k uredništvu neke revije ali glasila, pa tudi širšega sporazumevanja.

In kakšno veselje je, ko besedilo nastane pred očmi mentorja, tisti hip, ko se zgodi prava čarovnija. In ko literarno besedilo začara, toliko, da bralca ne vrže na ta zadnjo!

Takih literarnih mojstrov in je v tem glasilu veliko. Ko se kot mentor začudiš in obenem razveseliš, kaj vse otroci zmorejo. Ob pravem mentorskem vodenju in ustrezni spodbudi pa smo večkrat priča izjemnim literarnim presežkom.

Čestitam vsem malim in malo večjim »čarovnikom besed«, ki jim je uspelo čarati in tudi začarati. In ki so bili dovolj pogumni, da čare svojih besed, stavkov, povedi in verzov postavijo tudi pred oči bralcev.

Na tej očarljivi poti pa se gre zahvaliti tudi vsem učiteljem in učiteljicam, ki so jim znali prislusniti, gospe Editi Čelofiga za izbor likovnih čarovnij in gospodu Mateju Sužniku za to, da je glasilo dobilo svojo končno podobo.

In na koncu seveda še gospe ravnateljici Tatjani Vaupotič Zemljič, ki zna tenkočutno prislusniti očarljivim in začaranim literarnim besedam mladih.

David Bedrač

Kazalo

PETER	3	ODA ROLADI	12	MALI MEDVEDEK	26
DIRKA BUDILKA	3	DVA RAZVAJENA PSIČKA	13	ŠAMPONSKA	
MAMICA	3	MALI MUČEK ŠTRUCEK	13	DOGODIVŠČINE	26
CAMELOT	3	JOJ, BOLI!	14	MEDVEDEK	27
NAŠA HIŠA OŽIVI	4	RDEČA KAPICA	14	PREBUDILA ME JE	
KDO JE BOLJŠI?	4	ZAKAJ IMAJO JEŽI		POMLAD	27
PIŠEM PESEM	4	BODICE	15	ŠKRATEK	28
ZAČIMBE ŽIVLJENJA	5	MALI TIGRČEK	15	JAZ, UČITELJ	28
DOBRO RAZPOLOŽENJE	5	MIŠKA DOBI SREČO	15	SKISANI POŠASTEK	29
ROTACIJA	5	MEDVEDEK IN NJEGOV		MOJA ŽIVAL – MOJ	
V MOJI GLAVI	6	MEDEK	16	PRIJATELJ	30
MILKA Z LEŠNIKI	6	ZAKAJ IMA POLŽEK		OJSTROVRHAR PO	
CIKEL MODERNISTIČNIH		HIŠICO	16	MNOGIH LETIH OBIŠČE	
PESMI	7	IZGUBLJENA SREČA	16	NUNO ROZAMUNDO	31
NOČNA MORA	7	PALČEK IMA SREČO	17	SNUGULJČICA IN LEGO	
JESEN	8	JOJ, KAKO ME JE BILO		KOCKE	32
SONČNA	8	SRAM!	17	RDEČA KAPICA IN	
PESEM IZMUČENIH		NEZVESTI MOŽ	18	HELIKOPTER	32
UČENCEV	8	Z NOŽEM V ROKI	19	LIZINE POČITNICE	33
POMLAD	9	DVA BRATA	20	PRAVLJIČNI GOZD	33
ČENČARIJA	9	PUNCA, DA TE KAP	21	ŽIVELA SEM V ČASU	
VPRAŠAJ	9	HUDOBNA ŽENA	21	DINOZAVROV	34
ŠE ENA ČENČARSKA	10	ČUDEŽNA ZEMLJA	22	KAJ BI POČELA, ČE BI	
JAZ, ČAROVNICA	10	VOLKODLAK	22	IMELA ČAROVNIŠKO MOČ	34
SLASTNO KOT BONBON	11	POŠASTNA ZGODBA	23	DVE ZAČARANI	
LJUBIM TE	11	ČE BI BILA		LITERARNI ŠALI	35
POREDNA BOLHICA	11	NEBOTIČNIK	24	ČEŠNJA	35
RAKEC IN RAKICA	12	POSTAL SEM MOTOR	24	GRANATNO JABOLKO	35
PESEM PRIPOVEDUJE	12	MAJHNA PIPLARKA	25	ČARATI Z BESEDAMI	35

Uredniški odbor:
David Bedrač, glavni urednik, lektor
Edita Čelofiga, likovna oprema

Naslovnica: Luka Ivanišević, 6. a

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje: Matej Sužnik

Naklada: 200 izvodov

April 2012

UDK 37.014.77

ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo učencev OŠ
Ljudski vrt Ptuj, Ptuj: OŠ Ljudski vrt Ptuj, 2012